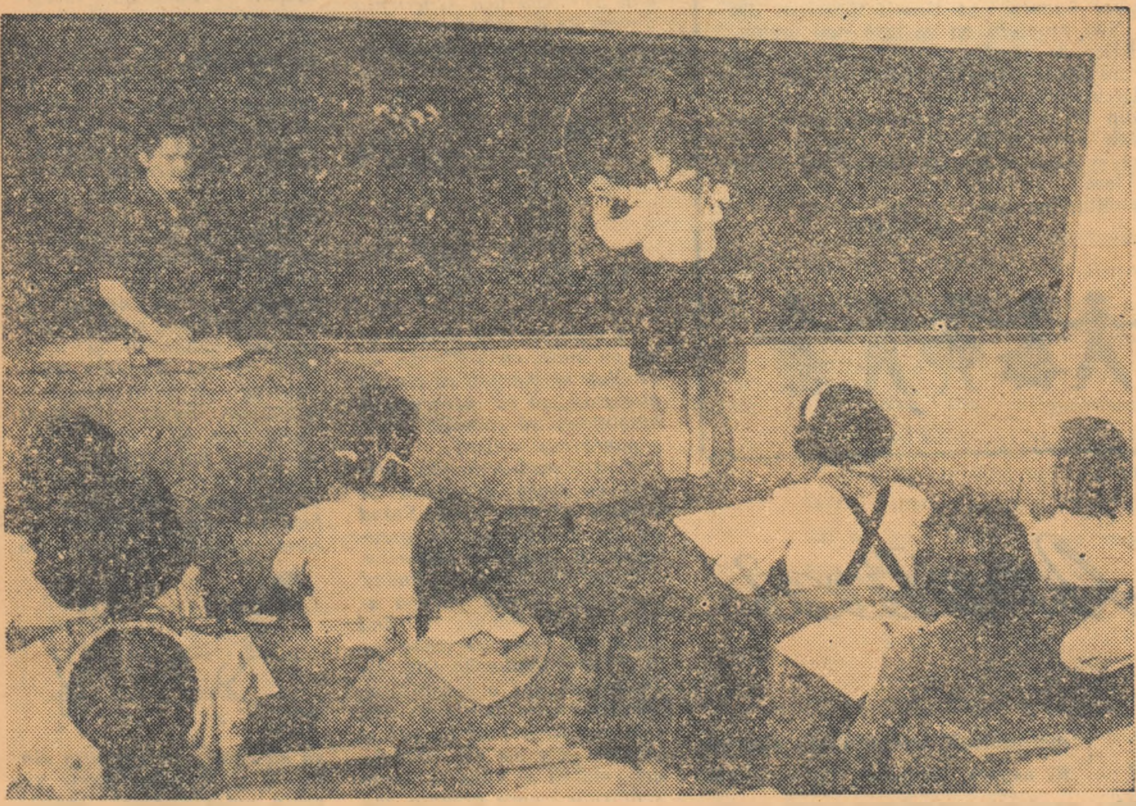
Proletari din toate țările uniți-vă!
In lupta pentru cauza lui Lenin și Stalin înainte!

Scânteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR
Anul VII Nr. 4 (356) ★ Miercuri 12 Ianuarie 1955 ★ 4 pag., 15 bani

ÎN ORA DE MATEMATICĂ

A trecut vacanța de iarnă cu jocurile și bucuriile ei. E prima zi de școală în pătrarul al III-lea! In ora de Matematică, elevele din clasa a VII-a a Școlii de 7 ani Fete, Nr. 3 din București, urmăresc cu atenție demonstrația colegei lor Lupescu Mariana, care rezolvă o problemă de Geometrie. Limpede și fără ezitări, Mariana explică teoreme ale tangentei la cerc. Matematica este doar materia ei preferată.

O întâmplare din care am învățat ceva

Mă întorsesem dela Școală. Acasă nu era nimeni și bineînțeles în sobă nu era foc. Am pregătit ceva uscături și am ațâțat focul pentru a încălzi odaia. Abia se încinsese focul când deodată ușița sobei s'a deschis și motanul a sbughit-o miorlăind afară din sobă.

Vă închipuiți cât de mult m'am speriat.

Ce se întâmplase?

Motanul nostru, căruia îi place foarte mult să doarmă la căldură își găsise de data asta locul tocmai în fundul sobei. Bietul motan! Flăcările îi arseseră mustățile și-i făcuseră răni la nas.

Am observat că d'n ziua aceea motanul nostru părea cu totul schimbat. De unde, până atunci, căuta mâncare numai pe alese, după acea întâmplare, își înfingea ghiarele în ce nimerea prin casă. Ba odată a luat în gură o bucată de castravete murat, ca s'o mănânce probabil. Numai după ce a gustat-o a dat o jos.

Dece se purta așa deciudat?

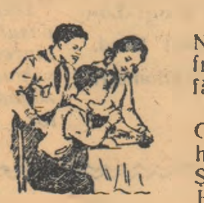
Din cauza arsurilor dela nas, pierduse simțul mirosului, iar lipsa mustăților îi răpise pipăitul. Poate că ar fi mâncat bucata de castravete dacă nu l-ar fi ajutat gustul — care-i rămăsese nevătămat.

Așa mi-am dat seama cât de importante sunt cele două simțuri pentru animale. La lecția dela Zoologie, despre iepurii de casă, am povestit această întâmplare. Observațiile ce le făcusem cu acel prilej mi-au ajutat să răspund bine la această lecție.

Aurelia VOINEA
cl. a VII-a
Șc. de 7 ani din comuna Măgura, regiunea Ploiești

DIN UNITĂȚI, DETAȘAMENTE, GRUPE

O adunare interesantă

Aproape toți pionierii și școlarii unității Nr. 2 din Craiova au citit: „Jurnal de front" și „Urmele" de Haralamb Zincă. Au făcut și discuții pe marginea lor.

Intr'o adunare, conducătorul unității, Marin Ghimpușan, împreună cu ceilalți copii, au hotărît să-l invite pe scriitor în mijlocul lor. Și o scrisoare a luat drumul către casa Tov. Haralamb Zincă...

— Vine pe ziua de 28. Ne-a trimis scrisoare de răspuns.

... Ziua așteptată cu mare nerăbdare de copii, a sosit. In sala pe care ei o amenajaseră atât de frumos, copiii ascultau în continuare povestea lui Nicolai, eroul principal din „Jurnal de front". Scriitorul le-a mai vorbit și despre viața lui, le-a răspuns copiilor cum reușește el să creeze astfel de personagii și a citit fragmentul „Moartea pandurilor" din romanul „Urmele". La sfârșit copiii au mulțumit scriitorului și i-au urat mult spor în muncă.

Lulu SOLOMON
Corespondentul „Scânteii pionierului"
în regiunea Craiova

In excursie la muzeu

Nu de mult împreună cu celelalte colege din clasa noastră, am făcut o excursie la Bistrița. Din locurile pe care le-am vizitat mi-a plăcut mai mult muzeul istoric, pentrucă acolo am putut vedea lucruri interesante din viața oamenilor care au locuit în vremuri străvechi pe teritoriul țării noastre.

Am văzut diferite obiecte pe care aceștia le foloseau ca: plugul de lemn, arme primitive, un costum pe care îl îmbrăcau cavalerii în timpul războiului și multe feluri de monede vechi.

Vizita la acest muzeu m'a ajutat să-mi înbogățesc cunoștințele căpătate la istorie în orele de curs.

Silvia PETRI
Școala de 7 ani mixtă comuna Iad
raionul Bistrița

Ingrijim duzii

Pionierii și școlarii unității noastre au învelit cu coceni de porumb 121 de duzi.

Acești pomișori vor fi apărați în timpul iernii de ger și de animalele rozătoare care pot provoca mari pagube.

Pionierii: Popa Emilia, Iancu Elena, Crișan Valeriu și Rusu Floarea, au fost cei mai harnici.

Frunzele acestor duzi, îngrijiți de pionierii noștri, vor hrăni în primăvară mulți viermi de mătase crescuți de unitatea noastră.

Dorin BORZA
Instructor superior
Băcăinți-Hunedoara

Sfatul profesorului

Nu învățați mecanic

Când elevii caută să memoreze mecanic lecția, fără să o fi priceput, ei nu pot obține rezultate bune. Exprimarea lor în scris și oral va fi greoaie sau chiar lipsită de sens. Ascultându-mi elevele, mi-am dat de multe ori seama că ele dădeau răspunsuri incorecte nu pentrucă n'ar fi învățat, ci pentrucă ele au căutat să învețe lucruri al căror sens — fie din neatenție în timpul explicației, fie din alte cauze — nu l-au înțeles.

Emilia, elevă în cl. a VII a, vorbind de Caragiale și dorind să arate că el este membru al Academiei R.P.R., s'a exprimat astfel: „I. L. Caragiale a fost numit post-mortem după moarte al Academiei".

Eleva de care vă vorbesc a uitat când și-a luat notițe să pună în paranteză cuvintele după moarte, cuvinte ce explică expresia post-mortem, după cum tot din grabă a omis cuvântul membru. Când a început să învețe, ea nu s'a gândit la sensul lucrurilor pe care le învață, s'a mulțumit să memoreze mecanic notițele luate în clasă și să le redea apoi în fața mea întocmai ca un papagal care repetă lucruri pe care nu le înțelege.

Profesorul comunică elevilor anumite cunoștințe pe care elevii trebuie să le învețe. Insușirea cunoștințelor predate de profesor este necesar să se facă în mod conștient. Aceasta nu se poate face decât atunci când elevul înțelege sensul, cauzele, efectele faptelor și fenomenelor pe care le învață.

A învăța o lecție nu înseamnă a citi de atâtea ori până când o știi pe de rost cuvânt cu cuvânt. Elevii care procedează în acest fel, se încurcă și nu pot spune bine lecția până la capăt.

„George Coșbuc în poezia „Vara" a căutat să ne arate... îîî să ne arate... îîî". Și elevul pentrucă a uitat cuvântul care urmează și pe care nu-l poate înlocui cu un altul, căci el nu a înțeles sensul lecției, ci a învățat-o ca pe o poezie, se oprește. Acelaș lucru se întâmplă și atunci când profesorul îi întrerupe expunerea cu o întrebare. Intrerupt, el pierde firul și nu se poate descurca.

Pentru a obține rezultate bune și pentru a nu păți ca elevii de care v'am vorbit, trebuie să înțelegeți, dragi pionieri și școlari, că a învăța o lecție înseamnă a ți-o însuși numai pe baza înțelegerii. O lecție înțeleasă, o veți putea expune clar, precis, sistematic spre mulțumirea voastră și a profesorului vostru.

Prof. Lily PLAIU
Șc. de fete de 7 ani Nr. 127
București

DIN NOU IN LABORATOR

Chimia este o materie grea — Dar aceasta nu le sperie pe pioniere — După ce au învățat bine lecția, ele fac experiențe practice în laborator. In felul acesta, ele își fixează bine cunoștințele în minte.

Țara gazdă a Festivalului

Anul acesta, între 31 Iulie și 14 August, Varșovia, vechiul oraș de pe malurile Vistulei, va trăi o neuitată sărbătoare ce va rămâne scrisă cu litere de aur în cartea istoriei lui. Cel de-al V-lea Festival.

Se va întâlni iarăși tineretul din zeci de țări, depărtate ori apropiate, înfrățindu-și năzuințele de pace, revărsându-și în cântec dragostea de viață și de muncă. Gândurile tinerilor din toate colțurile lumii se îndreaptă spre zilele acelea, cu nerăbdare așteptate. Pretutindeni se fac pregătiri pentru măreața sărbătoare. Dar cu osebire se pregătește tineretul Poloniei noi, a cărui patrie va avea cinstea să găzduiască Festivalul. Tinerii Polonezi vor să întâmpine cu mândrie pe oaspeții Festivalului, vor ca aceștia să admire înfățișarea orașelor și satelor Poloniei, lucrurile minunate crescute din munca avântată a unor oameni liberi. Aproape 114.000 de brigăzi ale Uniunii Tineretului Polonez (care numără 2 milioane de membri) au muncit în anul 1954 pe șantierele de construcție din R. P. Polonă. In ultimele luni peste 8000 de tineri și tinere au plecat voluntar să muncească la valorificarea pământurilor virgine și înțelenite 85% din tineretul din industria poloneză a participat în cursul anului trecut la întrecerile socialiste în muncă. Tineri ca topitorul Henryk Kowol, constructorul Wiktor Saj, minerul Koloch, ori tractoristul Rozanski au ajuns vestiți în întreaga țară pentru succesele lor.

Sute de tineri muncesc cu drag la urlașul Palat al Științei și Culturii din Varșovia, simbol al prieteniei polono-sovietice și al ajutorului frățesc dat Poloniei de Uniunea Sovietică. Construcția propriu-zisă a fost terminată. Acum se fac lucrările de amenajare interioară. In zilele Festivalului, mii de vizitatori se vor perinda prin încăperile de marmoră ale minunatei clădiri. Se construiește un gigantic stadion pe care se vor desfășura o parte din întrecerile sportive prietenești ale Festivalului. Varșovia, distrusă de fasciști, renaște din ruini. Mereu răsar noi și noi fabrici, locuințe muncitorești, grădini, școli, teatre. Tinerii artiști și sportivi se pregătesc intens pentru a-și arăta măestria în zilele Festivalului. S'au proectat noi emisiuni de timbre care vor bucura pe tinerii filateliști din toată lumea. Nici pionierii nu se lasă mai prejos. Echipele artistice de pionieri care numără 400.000 de membri, pregătesc programe frumoase pe care să le prezinte oaspeților străini

Tineretul din R. P. Polonă va găzdui cu cinste cel de-al V-lea Festival Mondial, care va fi o mărturie nouă și mare a unității mereu crescânde a tineretului lumii, în lupta comună pentru pace, fericire și un viitor luminos.

Al. MIHU

Spartachiada de iarnă

Primii pași pe schiuri

Multora dintre copii, schiul li se pare greu, ba și periculos. Dar în realitate, schiul este ușor și se învață repede. Dealtfel, mai toți schiorii fruntași de astăzi au învățat să schieze când erau de vârstă pionierească ba chiar mai mici. Maeștrii sportului Mihai Bâră, D. Frățilă și Cornel Crăciun de pildă, au concurat prima oară când aveau doar 4 ani, iar maestrul sportului Ion Coliban, Dumitru Sulică, și Ion Cojocaru când aveau 9—10 ani. Și pentrucă experiența dovedește că schiul se învață ușor, să încercăm cu toți să învățăm.

1 2

In primele lecții, căutați să vă obișnuiți cu schiurile, să învățați să mergeți cu ele, să alunecați, să vă întoarceți și bineînțeles să coborîți direct o pantă mai ușoară

Pentru mersul pe skii, alegeți un teren de șes și cu zăpada nu prea mare. Stând pe loc obișnuiți-vă cu greutatea și lungimea schiurilor ridicându-le vârfurile, ținând cozile pe zăpadă. După aceia, pășiți înainte ridicând tot numai vârfurile schiurilor și îndoind genunchii (fig. 1). Partea de sus a corpului aplecați-o ușor înainte iar brațele mișcați-le liber înainte și înapoi. Ca să vă întoarceți, mutați pe rând vârfurile schiurilor spre dreapta sau spre stânga Incepeți totdeauna mișcarea cu schiul din partea în care vreți să vă întoarceți și păstrați cozile pe zăpadă ridicând și mutând numai vârfurile (fig. 2).

După ce ați învățat bine pasul „călcat" încercați să alunecați. De data aceasta schiurile rămân tot timpul pe zăpadă de toată lungimea lor. Indoiți un picior din genunchi și duceți-l înainte împingându-vă cu celălalt. Când înaintarea încetează, duceți înainte celălalt schiu și alunecați mutând pe el gre-

3 4

utatea corpului (fig. 3). Brațele mișcați-le liber înainte și înapoi. Primii pași faceți-i mici, apoi căutați să alunecați din ce în ce mai mult, lungind pașii.

După ce ați învățat să mergeți pe teren șes, învățați să urcați. Alegeți o pantă ușoară care se termină pe teren șes pentruca la coborire să vă puteți opri fără greutate.

Mersul în urcuș este asemănător cu mersul pe șes, numai că de data aceasta trebuie să vă ajutați de bețe Faceți pașii mici îndoind genunchii și aplecând corpul înainte Sprijiniți-vă de bățul drept și împingeți înainte piciorul stâng (fig. 4). Apoi sprijiniți-vă pe bățul stâng și împingeți piciorul drept. Sus în vârful pantei întorceți-vă cu fața spre vale, mutând pe rând vârfurile schiurilor Ca

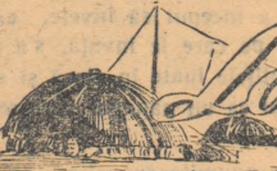
5 6

să nu cădeți luați poziția din fig. 5 și 6, adică țineți un schiu puțin înainte, îndoiți genunchii și aplecați corpul înainte Nu stați încordați și căutați ca în niciun caz schiurile să nu plece înaintea corpului

Toate mișcările de mai sus repetați-le până când ajungeți să le faceți bine de tot și după aceia o să puteți trece mai departe la altele puțin mai grele

Gh. EPURAN
Antrenor de ski

Locuitorii Arcticei

M. ZOTIN
Candidat în științe geografice

Dintre descoperirile geografice din cel de al doilea pătrar al secolului XX cele mai importante au fost făcute de oamenii de știință sovietici în Arctica. Incă acum nu de mult pe hărțile care reprezentau Oceanul Inghețat de Nord se vedeau multe „pete albe". Așa erau desenate pământurile enigmatice ale lui Sannicov, Andreev, Djilis,

Prin munca depusă de învățații, aviatorii și navigatorii sovietici în locul acestor pete albe, pe hărți au apărut contururile uriașului arhipelag Severnaia Zemlea, ale insulelor Vize, Ușacov, Schmidt. Dealungul Țărmului și pe insulele Oceanului Inghețat de Nord, în orașe și în stațiunile polare trăiesc și muncesc oameni sovietici.

Natura aspră a Arcticei, mările ei, nu se eliberează de ghețuri, împiedecând navigația normală. Dar oamenii sovietici înving natura aspră, conduc corăbiile pe mările înghețate. Un rol uriaș în valorificarea mărilor Arctice îl joacă știința.

Savanții sovietici studiază natura Arcticei. Bazându-se pe date științifice, vasele găsesc un drum mai ușor, mai puțin primejdios printre ghețuri și aduc la timp mărfurile necesare în porturile arctice.

In anul 1954 au fost organizate în Arctica Centrală 2 stațiuni științifice pe ghețurile plutitoare. Rezultatul observațiilor făcute de aceste stațiuni sunt transmise prin radio centrelor științifice și apoi folosite pentru prezicerea timpului și circulației ghețurilor.

Grea și periculoasă este viața pe ghețuri. La natura aspră a Arcticei se mai adaugă și pericolul ruperii banchizei de ghiață, pe care s'a instalat stațiunea. Intr'un asemenea caz trebuie să se transporte la timp tabăra într'un alt loc, pentru ca munca științifică să nu se întrerupă. Deosebit de greu este acum, în Arctica când bântuie viscolele și domnește noaptea polară. Pentru stațiunile plutitoare au fost construite căsuțe mobile, ușoare și calde, corturi comode ; în tabără există lumină electrică, iar căsuțele și corturile sunt încălzite cu gaze. Imbrăcămintea caldă îi apără pe oameni de frig în timpul deplasărilor și efectuării lucrărilor în aer liber.

Dar lucrul principal, care oferă posibilitatea îndeplinirii cu succes a sarcinii încredințate este prietenia, unitatea și ajutorul reciproc al tuturor membrilor colectivului. In asprele condiții ale Arcticei, departe de continent, nu se poate lucra și trăi fără un colectiv strâns unit.

In aceste stațiuni lucrează cercetători cu experiență ai Polului, care au iernat în statiunile de pe litoral, sau în stațiunile polare de pe insule mulți ani de-a rândul.

Intr'o jumătate de an stațiunea plutitoare „Polul Nord — 4" a parcurs un drum de aproape 1.400 km. Banchiza de ghiață s'a deplasat cu o viteză de aproximativ 8 km. pe zi, descriind o curbă, făcând uneori laturi în zig-zag și revenind într'un punct unde mai fusese înainte. Volumul lucrărilor întreprinse poate fi judecat după următoarele cifre: hidrologii au efectuat 535 măsurări ale adâncimii oceanului iar aerologii au lansat 370 radiosonde. In fiecare zi, de câte 8 ori, meteorologii întreprindeau observații asupra timpului, iar radiotelegrafiștii transmiteau datele acestor observații pe continent. O altă stațiune, „Polul Nord — 3" a parcurs în 6 luni aproape 1.000 km. In timpul deplasării banchiza de ghiață a trecut peste lanțul de munți Lomonosov în regiunea Polul Nord. Ea a trecut numai la 30 kilometri de pol.

Gospodarii

Intr'o după masă, când toți cei 200 de elevi dormeau, ușa atelierului mecanic s'a deschis binișor. Și-au făcut apariția un cap tuns și doi ochi iscoditori. După el, alt cap tuns și altă pereche de ochi. Surprins, meșterul a ridicat privirea de pe lucrul lui.

— Ce poftiți, nepoților ? l-a întrebat pe cei doi.

— Păi... noi vrem... adică... doar să ne uităm puțin cum lucrați, au îngânat sfielnic „nepoții". Meșterul cât pe ce să-i alunge la culcare. Dar a cetit pe chipurile lor ceva care i-a schimbat hotarîrea. I-a chemat:

— Hai, dați-vă mai aproape...

Meșterul îndoia o bucată de țeavă, prinsă în menghină. „Iaca așa se face un cot perfect de 90°" le-a explicat el, mânuind cu dibăcie cleștele... A doua zi, cei doi au venit iar. De data asta, meșterul lipea ceva cu cositor. Le-a explicat cum se face o lipitură. Și „nepoții" au venit și a treia și a patra zi. Mereu. Odată, meșterul i-a luat cu el la reparația unui robinet... Intr'o zi le-a dăruit niște scule mai vechi, de care nu se folosea. Cei doi l-au rugat pe meșterul tâmplar al școlii, să le facă o lădiță. Le-a făcut. Au vopsit-o frumos, cu vopsea galbenă. In ea au rânduit cu grijă sculele dăruite. Și Drugan Arcadie și Bădița Tudor au dus cufărașul în clasa lor, clasa VI-a B. Colegii au cercetat curioși lădița pe care cei doi o așezaseră în fund, lângă banca lor. Apoi, cineva răutăcios i-a născocit un nume : „Trusa doctorilor". S'au ivit și alți neîncrezători : „Ce tot vă grozăviți cu lada voastră? Vă credeți meșteri mari dacă aveți o daltă și un clește ruginit ?" Cei doi n'au răspuns. Intr'o zi, s'a stricat garnitura unui robinet. Apa țâșnea mereu mai puternic. Meșterul lipsea. Câțiva elevi dintr'a VII-a se necăjeau zadarnic să oprească „inundația". Drugan și Bădița s'au uitat unul la altul și s'au înțeles în tăcere. Și-au adus cufărașul. Ceilalți le-au făcut loc. S'au apucat de treabă. Zeci de ochi îi urmăreau și inima le batea tare. Era doar în joc mândria lor! Mergea greu. Unul din ei s'a lovit la deget dar a tăcut. După 15 minute însă, robinetul buclucaș era strâns și apa se oprise. „Meșterii", modești, n'au primit felicitările celor din jur. Au dus lădița la locul ei din clasă.

...Și așa a căpătat mecanicul Casei de copii din Turnu Roșu, două ajutoare neașteptate. Când e plecat și se strică ceva, Drugan și Bădița își fac cu cinste datoria. Nimeni nu mai glumește pe seama lădiței...

V. MANUCEANU

Din experiența pionierilor sovietici

„Gata oricând"

Vizitatorii Muzeului Central V. I. Lenin din Moscova sunt de multe ori martori la scene emoționante. Iată una din ele. In sala mare a muzeului, s'a aliniat o grupă de băieți și fete. Răsună în liniște chemarea:

„La luptă pentru cauza Partidului comunist, fii gata!"

„Gata oricând!" — se aud vocile voioase ale copiilor și mâinile ridicate stau nemișcate dând salutul. Acesta este un ceremonial de primire a școlarilor din Moscova în rândurile pionierilor. De azi înainte tânărul leninist, cu cravata roșie la gât și cu insigna de pionier pe piept, va merge pe drumul indicat de marele Lenin: drumul luptătorului pentru fericirea omului. Primirea școlarilor în rândurile pionierilor la Muzeul V. I. Lenin a devenit o tradiție bună a organizațiilor pionierești din Moscova.

Ceremonia s'a terminat... Vova Belogur trece în mijlocul sălii. El spune versuri despre Lenin.

Vova ca și ceilalți prieteni ai săi, a fost primit chiar acum în rândurile pionierilor.

Detașamentul celor uniți

In detașamentul nostru sunt acum 31 de pionieri. Unsprezece copii au devenit pionieri de foarte scurt timp. Suntem din ce în ce mai uniți. Dacă unul dintre pionieri este nedreptățit cu toți îi luăm apărarea, dacă cineva primește un doi — suntem mâhniți. Detașamentul l-a obligat să învețe pe elevii leneși ca: Marat Djemaliev și Sofa Ciuracova. S'au ținut la noi adunări despre prietenie și despre Ceapaev eroul războiului civil. Dar cea mai interesantă a fost adunarea închinată Partidului iubit. De curând detașamentul nostru a fost decorat pentru munca noastră interesantă cu diploma de onoare a Comitetului regional al Comsomolului.

Pionierii din detașamentul nostru, au hotărît să nu mai primească niciun doi. Noi știm că lucrul acesta nu este chiar atât de ușor. Dar noi nu suntem copii mici, ci pionieri!

Mila ERMOLAEVA
Vica UTEPOVA
Lilea SELESTOVA
Detașamentul clasei a III-a „A"
Școala Nr. 39 Orașul Alma-Ata

In unități, detașamente, grupe

● *...Iarnă, frig. Vântul suflă cu putere doborându-te din picioare. Sașa se grăbește. Noaptea este scurtă. Ba târîndu-se pe pământul înghețat, ba fugind prin salturi, el se strecoară prin linia frontului spre ai săi. In talpa cismei sunt ascunse informații despre dispozitivele trupelor fasciste...*

Pionierii Școlii Nr. 49 din Stalingrad ascultă cu atenție povestirea despre tânărul partizan Sașa Filipov care și-a iubit atât de mult patria și a știut s'o apere. Copiii au invitat la adunarea lor pe tatăl lui Sașa, Alexandr Timofeevici. Chiar el a fost acela care a povestit copiilor despre tânărul erou.

● *Venind dela lucru P. S. Cazacov rămase surprins — în mijlocul curții. Ieri, i s'a adus o mașină cu lemne, iar astăzi lemnele erau tăiate și aranjate frumos în șopron. „O adevărată minune", își zise gospodarul.*

Pionierii din clasa a VII-a dela Școala Nr. 93 din orașul Sormova sunt aceia care l-au ajutat pe P. S. Cazacov, invalid din marele război pentru apărarea patriei.

Mâine va apare gazeta

La școala Nr. 18 din orașul Stalino, în clasa a VII-a „A" apare în fiecare Sâmbătă un număr nou al gazetei „Crocodil". Crocodilul are dinți foarte ascuțiți. Dar în clasa aceasta el are și ochi tare mari. Vede totul și ironizează cu mult haz. Nu se împacă în special cu leneșii. Pentru ei găsește oricând câte-o caricatură, câte-un cuvânt înțepător, redat în proză sau versuri.

In foto: copiii editează un număr al gazetei „Crocodil".

Intâlnirea

Mai multe pioniere, eleve în clasa VII-a a cursului elementar de pe lângă Școala pedagogică din Sibiu, se întâlniseră pentru a se plimba împreună pe străzile frumosului oraș. Să nu care cumva să vă închipuiți că o porniseră așa, în hoinăreală. De altfel dacă le-ați fi văzut cum mergeau, v'ați fi dat singuri seama de acest lucru. Pășeau pe străzi cu atâta atenție, de parcă atunci vedeau pentru prima oară Sibiul și urmăreau cu privirile curioase, fiecare mișcare de pe stradă. Doar tovarășa profesoară care le însoțea, mergea liniștită cu zâmbetul pe buze. Se vedea bine că e stăpână pe situație, cunoștea în întregime surprizele ce le ascundea acea plimbare.

Ajunsesem tocmai în acel loc unde strada I. V. Stalin, coboară într'o pantă, ce poartă cu iuțeală orice vehicul se avântă pe acolo.

— Copii! exclamă deodată tovarășa profesoară Vlădescu Maria. Fiți atenți, încă de când am ieșit din școală, ne însoțește pretutindeni unul din fenomenele fizicei. Ne-a urmărit pas cu pas și voi nici nu l-ați luat în seamă.

Nedumerite, pionierele se uitară de jur împrejur.

— Ce fenomen? Care fenomen? — se întrebau ele.

— A, știu! Am descoperit! strigă deodată pioniera Midi Silvia. Cred că este vorba de fenomenul alb, zăpada. Eu îl cunosc foarte bine, așa că pot să vi-l prezint încă dela nașterea lui. Știți că în aer sunt vapori de apă. Acești vapori devin cristale mici de ghiață, adică fulgi de zăpadă, din momentul în care dau de un strat de aer rece. Deci acești vapori se solidifică direct, fără a mai trece prin stare lichidă. Micile steluțe de ghiață, îmbracă încetul cu încetul cu puful lor alb casele și străzile, pomii și câmpiile.

Să mergem acum mai departe, îndemnă tovarășa Vlădescu, grupul vesel al tinerelor fiziciene care nu mai conteneau cu explicațiile și descoperirea fenomenelor din jur.

— A! Dar ia uitați-vă la omul acela care ține un geamantan în mână. Voi n'ați observat cât de mult îl chinuie un fenomen bine cunoscut al fizicei?

— Sigur că da, se grăbi să răspundă Midi Silvia. E vorba de forța de gravitație. De partea în care ține greutatea, omul este atras spre pământ. Dar își menține echilibrul cu propriul său corp, învingând cu forța sa tendința de a fi tras în jos în partea cealaltă.

Tot privind în dreapta și'n stânga, atenți la toate fenomenele fizice ce se iveau, am ajuns la gară.

— Ei ce spuneți, aici vom întâlni vreun fenomen de fizică? le întrebă tovarășa profesoară pe pioniere.

— Da sigur, multe, strigară pionierele înveselite de rezultatele bune de până atunci.

— Intâlnim fenomenul inerției, spuse repede Bostan Cătălina, temătoare să nu i-o ia altcineva înainte. Fenomenul apare în timpul mersului trenului.

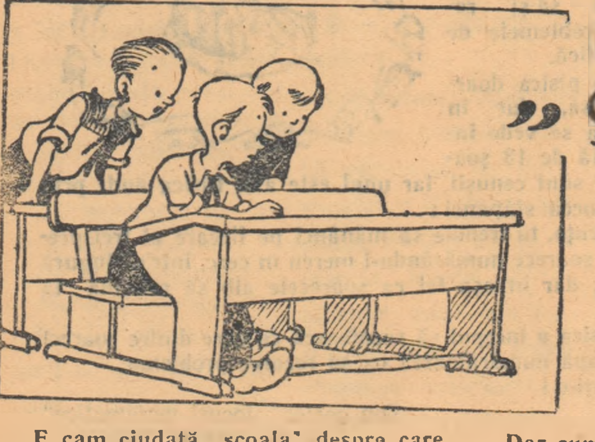
— Vom vedea cum acționează și energia mecanică, adăugă Percec Liliana.

— Haideți repede să observăm modul de funcționare al locomotivelor din gară, le mai îndemnă tovarășa profesoară și apoi e timpul să mergem spre casă, altfel vom deveni și noi victimele unui fenomen fizic, înghețul.

Astfel, ajunsesem la sfârșitul plimbării noastre.

Pionierele care au participat la această întâlnire cu câteva din fenomenele aplicate ale fizicei — nu vor uita multă vreme cele învățate cu acest prilej. Și mai cred că aflând despre această întâmplare, veți dori și voi dragi prieteni să fiți eroii unor asemenea întâlniri.

Mia IONESCU

„Școala" lui Viorel

E cam ciudată „școala" despre care am să povestesc acum. Ce-i drept, e și ea o clădire mare, are acoperiș și pereți, numai că înăuntrul ei, e mai mult întuneric. Orele aici se țin într'un fel deosebit (trebuie să vă spun că aici o oră, e cât două de ale voastre) nu se explică lecția, nu te ascultă și nici nu primești note. Ajunge doar să stai pe scaun și să privești...

— Ei, dar cum vine asta: pe'ntuneric, fără profesor... fără note... să privești... cum poți învăța așa? mă veți întreba.

Iar eu, ca să vă fac să înțelegeți despre ce „școală" e vorba și dece a îndrăgit-o atât de mult Viorel, am să vă povestesc cum se petrec lucrurile.

Viorel Neagu e elev ca și voi. Invață în clasa V-a „B" dela școala de 7 ani Nr. 1 din București. Și ca majoritatea școlarilor din ciclul II, are ore după masă.

— Plec la școală mamă, zice el luându-și ghiozdanul ieșind pe ușă.

Iar seara, dacă îl întrebați de unde vine, vă răspunde:

— Vin dela școală.

Dar cum se întâmplă că cei din clasa V-a „B" nu-l prea zăresc pe Viorel în clasă? Să fie nevăzut? Asta nu! Se întâmplă cu totul altceva.

Am uitat să vă spun că lui Viorel Neagu nu-i prea place învățătura. Și nu de puține ori, și-a bătut capul cu gândul, cum ar putea să scape de lecții, de explicații, și de notele rele ce se adunau cu duiumul în dreptul numelui său în catalog.

Ce-i drept, se cam săturase de toate. Și-i venea tare greu să mai vină la școală și să fie mereu dojenit. Așa s'a'ntâmplat că într'o zi, săturat de „relele" ce-l urmăreau pas cu pas și-a pus în gând să nu mai meargă la școală. A început să se plimbe pe străzi, privind galantarele și deodată, ajunse în fața cinematografului din colțul străzii Grivița.

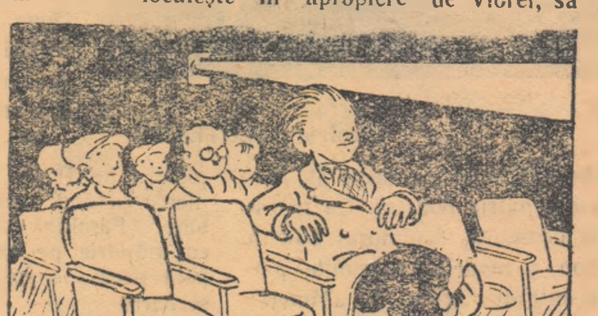
— Ce-ar fi să intru și eu? gândi, dar timp pentru a-și da răspuns nu mai avu. Ajungând în mijlocul învălmășelii, auzi doar atât: „Toată lumea cu biletele'n mână" și se pomeni în sala întunecoasă. Jurnalul începuse...

— Asta mai zic și eu „școală", zise el. Am să vin și mâine. Și din această zi, Viorel și-a găsit o „școală" nouă.

La școala cea veche, venea mai rar doar în zilele în care nu reușea să intre la cinematograf fie din pricină că întârziase, sau că „nenea cel rău" dela ușă nu-i dădea voie să intre fără bani.

Și atunci, începea să se scuze în fel și chip: ba că a fost bolnav, ba că și-a scrântit piciorul, ba că mama l-a ținut acasă la treabă și din această pricină a lipsit dela școală.

— „Sărmanul" de el, îl compătimeau colegii.

Asta s'a întâmplat mai de mult. Acum cei din clasa V-a B. știu bine unde-și petrece colegul lor timpul de învățătură. Cunoaște acest lucru și colectivul de conducere al detașamentului. Insă nu s'au gândit că ar putea veni în ajutorul colegului lor, fie discutând cu el, fie că unul din ei care locuiește în apropiere de Viorel, să vină împreună cu el la școală.

Aceste lucruri ar fi mult mai folositoare decât să i se spună mereu, „sărmanul".

Irina RADULIAN

9 ani dela proclamarea Republicii Populare Albania

STĂPÂNI PE MELEAGURILE LOR

Cum n'a fost altădată...

Schiperia — „Țara Vulturilor", așa își numesc albanezii patria.

Minunată este natura Albaniei. Munții cu creste înalte se ridică semeț spre cer, apele repezi trec prin văi înguste, apoi largi, se lasă în șesuri roditoare și se îndreaptă spre valurile albastre ale Mării Adriatice.

Această țară mică, cu o întindere de numai 28.000 km^2 și cu o populație numărând aproape un milion jumătate locuitori a avut o istorie zbuciumată.

Pagini glorioase de luptă pentru libertate, împotriva dușmanilor dinăuntru, a invadatorilor din afară, a înscris mândrul popor albanez.

Să luăm un exemplu care poate fi singur pildă a ceeace înseamnă dârzenia și dragostea de libertate a poporului albanez.

In anul 1942 s'au ridicat în lupta împotriva ocupanților fasciști, 40 de detașamente de partizani, iar în 1943, armata populară de eliberare număra 30.000 de ostași.

Viața poporului în trecut era grea. Ținut în bezna neștiinței de carte, muncind din greu pentru o pâine amară, albanezii își duceau din greu zilele. Dar mai greu era pentru femei. De multe ori femeia era silită să stea închisă între cei patru pereți ai casei. N'avea dreptul să trăiască și să muncească liberă.

Când într'o casă se năștea o fată era socotită ca o nenorocire care se abate asupra familiei. Și apoi, când fata creștea, obrazul îi era acoperit cu un văl. Ea n'avea voie să privească în jur, cu fața descoperită.

Toate acestea s'au schimbat în anii puterii populare. Datorită măreței victorii a Uniunii Sovietice asupra Germaniei hitleriste, Albania a fost eliberată, iar la 11 Ianuarie 1946 Albania a fost proclamată Republică Populară.

De nerecunoscut a devenit în anii aceștia Albania. Pretutindeni apar noi întreprinderi, se construiesc noi case, școli, căi de comunicație. Combinatul textil „I. V. Stalin", construit în anii aceștia, dă peste 20 mil. metri țesături pe an. O construcție nouă este și marele combinat de zahăr „8 Noembrie".

Cu nespusă dragoste și recunoștință privește poporul albanez spre marea Uniune Sovietică care l-a ajutat să se elibereze și care acum îi ajută să-și construiască o viață liberă.

B. CARAGIALE

In sala de lectură a Casei pionierilor din orașul albanez Vlore, vin în fiecare zi mulți cititori.

Bogată este arta populară albaneză. Inalta măiestrie a poporului albanez se poate vedea nu numai în creațiile orale populare dar, și în cele manuale: gravură în lemn, broderie, costume, arhitectură.

Deosebit de frumoase și variate sunt costumele albaneze care dealtfel au o tradiție veche. Așa de pildă djurdia neagră, un fel de manta largă fără mâneci, care se poartă în regiunea Shokodra, este legată de legenda morții eroului popular Skanderbeg.

Pentru a dezvolta creația folkloristică în R. P. Albania, se organizează în fiecare an festivaluri de artă populară. Iată un grup de tineri participanți la un astfel de festival.

Scrisoare din Albania

adresată pionierilor sovietici

Anul trecut a fost la noi în Albania o delegație sovietică de oameni ai culturii. Delegația s'a oprit și în orașul meu natal Crue. Am ieșit să întâmpinăm oaspeții împreună cu mulți locuitori ai orașului. Un membru al delegației a venit și mi-a strâns mâna. El m'a întrebat cum mă cheamă și unde stau, iar apoi mi-a spus și numele lui. Era pictorul Fiodor Pavlovici Reșetnicov. Mai târziu el m'a desenat îmbrăcată în costum național. Acest portret împreună cu o scrisoare pe care i-am trimis-o câteva zile mai târziu, au fost publicate în ziarul „Pionierscaia Pravda". Apoi am primit dela pionierii sovietici 180 de scrisori. La început s'au strâns la poșta din Crue 20 de scrisori. Bătrânul poștaș n'o cunoștea pe pioniera de zece ani, Cumbulla Hasa. El credea că-i vorba despre o tânără care știe limba rusă și care a fost pe la voi. In cele din urmă, poștașul veni la școală.

— Tu ești Cumbulla Hasa? — întrebă moșul, privindu-mă mirat.

— Da, eu.

— Privește, nepoato, câte scrisori ți-am adus — zise el mângâindu-mă pe cap.

Acum am prieteni în multe orașe din marea voastră țară. Pe Nina Iacovleva din Ivanovo, pe Anea Stepanova din Chișinău, pe Vanea Tcacenco din regiunea Dniepropetrovsc...

Dragi prieteni și prietene, mama mi-a povestit că în ziua eliberării eu am avut doar un an și jumătate. Poporul nostru ducea atunci un trai greu. In țară nu existau fabrici, uzine, și centrale electrice, așa cum avem astăzi. Toate acestea, ca și libertatea Albaniei au devenit realități, datorită marelui ajutor primit dela poporul sovietic.

In vechea Albanie nu existau școli pentru copiii oamenilor săraci. Cei bogați învățau în țări străine, iar săracii rămâneau analfabeți. Astăzi în țara noastră învață toți copiii.

In scrisoarea din anul trecut vă scriam că vreau să devin medic. Și am să devin. La noi a luat ființă o facultate de medicină.

Când copiii albanezi au aflat că am primit atâtea scrisori din Uniunea Sovietică m'au rugat să le dau în dar o parte din ele. Am făcut cu plăcere acest lucru. Doar toți copiii vor să aibe prieteni în țara voastră!

Cumbulla HASA
elevă la Școala de 7 ani

Expoziția anuală de stat a artelor plastice

La Palatul Republicii din București s'a deschis Expoziția anuală de stat a artelor plastice. In sălile spațioase sunt expuse cele mai noi opere ale artiștilor noștri plastici. Aceste lucrări înfățișează felurite aspecte ale vieții din patria noastră. Cu măestrie deosebită, sculptorul Löwith Egon a modelat asprimile pietrii într'un grup de „Mineri" care la lumina lămpașului, privesc țintă asupra vre-unui filon.

„*Cercul micilor tipografi*"
Nicolaie FILOTEANU

Pe o pânză largă, pictorii Nereuță Larissa și Nereuță Vitalie înfățișează o zi „In ogoarele Gospodăriei Colective". Holdele mai că trec de brâul celor ce le străbat, mândri de munca lor.

Nu lipsit de înțeles e faptul că în apropierea acestor lucrări se află și grănicerul curajos creat de sculptura lui Rădulescu George Gir: „De strajă la hotar".

Mulți artiști consacră și de astă dată operele lor — zugrăvirii vieții copiilor.

Entuziaști și perseverenți, apar pionierii care în pictura „Cerc Miciurinist" de Goga Traian, se apleacă asupra unor pasionante experiențe miciuriniste.

Plină de lumină e pictura lui Papas Tanasis „Pionier repetând acasă pentru serbare". Familia adunată, ascultă cu mândrie pe băiatul care repetă poezia ce o va spune la serbare.

Dar câtă veselie și haz îți insuflă cele trei fetițe create de sculptorița Dumitriu Alexandrina în sculptura „Joc de copii". Insuși titlul lucrării arată subiectul: un joc. Un joc de-a-prinsélea! Simți de îndată copilăreasca viclenie cu care o fetiță se pitește în spatele alteia pentru a scăpa de „leapșe".

Bucuria copiilor patriei noastre de a-și putea îndeplini năzuințele, de a se putea juca în voie și de a râde cu nesilință, toate acestea sunt înfățișate cu dragoste de artiștii noștri plastici. Operele lor sunt îndrăgite de oamenii muncii și, zilnic, șiruri de vizitatori stăruie înaintea lucrărilor expuse

„*A venit iarna*"
Ștefan CSORVASSY

Al. O. ZOTTA

Pisica și șoarecii

Pisica din desen o „ajută" nu de mult, pe tânăra ei stăpână să-și rezolve problemele de matematică.

Acum pisica doarme dusă, dar în somn ea se vede înconjurată de 13 șoareci: 12 sunt cenușii, iar unul este alb. Pisica aude prin somn vocea stăpânei:

„Pisicuțo, tu trebuie să mănânci pe fiecare al treisprezecelea șoarece numărându-i mereu în cerc, într'o singură direcție, dar în așa fel ca șoarecele alb să rămână la urmă".

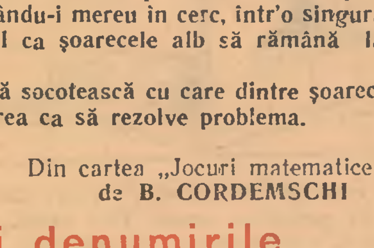
Și pisica a început să socotească cu care dintre șoareci să înceapă numărătoarea ca să rezolve problema.

Ajutați-o!

Din cartea „Jocuri matematice"
de B. CORDEMSCHI

Găsiți denumirile

Un băiat a scris pe niște benzi de hârtie numele a nouă orașe și patru ape din țara noastră. Patru dintre numele orașelor au câte nouă litere iar cinci câte patru litere.

Băiatul s'a gândit să împletească aceste benzi, așa cum vedeți în desen. Când a privit împletitura, ce să vadă? Niciun nume nu mai putea fi citit. Impletind benzile, o parte din litere au fost acoperite.

Incercați voi să găsiți ce nume a scris băiatul pe toate cele 13 benzi.

Redacția și administrația București Piața Scânteii tel. 7.61.06, 7.60.10 Abonamentele se fac la toate OFICIILE POSTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin".